

Rozhovor s paní Špičkovou

Pavel: Do našeho projektu jsme si vybrali rodačku z Března u Velemína, paní Špičkovou. Ta jako malá holčička nevnímala rozdíly ve dvojnárodnostním složení obyvatelstva obce:

p. Špičková: Chovali se některý normálně, my jsme to nerozlišovali. Kdo přišel ven, tak jsme ho vzali a hráli míčem.

Nikola: Po připojení Československého pohraničí k nacistickému Německu začaly pro rodinu pana Pavlaty těžké chvíle:

p. Špičková: Jenom nám poslali poštou papíry, ale ne jenom nám, všem Čechům tady. No a do čtrnácti dnů se vystěhovat. No tak to je dost krutý a ještě nám pánbíček nepřál, protože bylo mínus dvacet stupňů. Oni se neptali, kam se nám chce, ale řekli každéj, ať si sežene.

Andrea: Až v dospělosti paní Špičková pochopila, co se ve čtyřicátých letech na území Protektorátu dělo:

p. Špičková: Já jsem šla po chodníčku a on šel vedle mě a měl tady žlutou hvězdu. No já jsem si říkala „proč jde v tý trávě, vždyť byla mokrá že jo, a on byl Žid. A oni nesměli po chodníku chodit. Jenomže pak jsem poznala, že on nejde jako já do školy, on šel v Libochovicích na nádraží.

Věra: Osobně jí zasáhla i událost z června roku 1942 kdy byl zavražděn Reinhard Heydrich:

p. Špičková: No a teď oni si mysleli, že to vyšetřej tak, že do školy pošlou dvojice. Brali jednoho žáka za druhým ke stolečku, a ukazovali mu obrázky těch věcí, „ Máte tohle doma?“ Ale oni přísně jo, z těch šel strach. A teď se ptali, jestli to máme doma, no tak my jsme naštěstí kolo neměli, aktovku jsme měli jenom každéj s bráchou svojí malou aktovku. Takže na všecko ne, ne, ne a bylo to dobrý. Tam kde třeba některý dítě zaváhalo, tak hned šli dělat prohlídku žejo.

Nikola: Pak už jako náctiletá se v létě roku 1945 vracela opět domů:

p. Špičková: Moje babička, když jsme se sem vraceli, měla takovou radost, vzala košík, dala do něj kočku a kořata, přivázala to nějakou svojí zástěrou. No a teď jsme šli na ten traktor, kterej nás sem vez a kočičky byly hodný, až tady nad vesnicí se začaly dobejvat ven. A nezapomenu, když babička moje říkala: „Už to holky vydržte, už jsme doma“ A já jsem si říkala, jak doma? Já jsem to ještě neznala žejo.

Věra: Láska k hospodářským zvířatům byla útekem od tvrdé reality dalšího totalitního režimu, který u nás v roce 1948 zapustil kořeny:

p. Špičková: Mně se stalo, že jsem to hříbátko vychovávala. No tak maminka mi poradila ohřát to mlíčko, dát do láhve, dudlíka na to. Evička pila a takhle jsem jí to dělala pětkrát, no a mlíčko jsme měli svoje, protože tady jsme měli ještě ty kravičky.

Pavel: Tato doba nakonec ovlivnila i rodinu Pavlatových:

p. Špičková: Tatínek dokonce poslední rok svého hospodaření, si koupil mlátičku, no tak to se jim taky nelíbilo žejo. Kulak si koupí mlátičku, tak nám jí přišli zabavit. No takže jedním podpisem a bylo všecko pryč.

Andrea: Chtěli bychom poděkovat paní Růženě Špičkové za poskytnutí tohoto rozhovoru.